

I amb el somriure, la independència

Permet-me, Lluís, que manllevi i modifiqui el títol de la teva bonica cançó. Ens trobem a poques setmanes del referèndum del dia 1 d'octubre. I acabem de passar per una experiència traumàtica com la d'un atemptat indiscriminat, vil, covard, que ens ha commocionat, a nosaltres i a tot el món. Excepte, naturalment, a Espanya, on no s'ha fet ni una sola manifestació de solidaritat digna d'aquest nom. Perquè el que ha estat pitjor, en termes polítics, és el postatemptat. Amb una reacció d'odi catalanòfob sense precedents, com a mínim en moltes dècades. La rancúnia que han demostrat contra els Mossos d'Esquadra, en veure'ls actuar de forma eficient en la neutralització immediata dels terroristes, ha estat immensa. I, tanmateix, semblava que tot estava com planificat. Si s'hagués produït una carnisseria encara més gran, amb dotzenes de morts, si s'hagués portat a terme el pla inicial dels terroristes, de ben segur que s'hauria decretat el Nivell 5 d'alerta terrorista, i amb aquest el desplegament de l'exèrcit espanyol... I a ningú no se li escapa què hauria comportat això en el desenvolupament del referèndum... Algú es va quedar curt o algú altre va fer marxa enrere. Probablement, mai sabrem tota la veritat o, en tot cas, trigarem molt a saber-la.

Però, malgrat les intencions dels espanyols, el Govern de Catalunya i les forces polítiques que li donen suport en el procés no han variat el rumb ni un mil·límetre, en una mostra de fermesa i determinació per les quals els felicitem.

Probablement, quan aquest exemplar es pugui llegir, ja s'haurà aprovat una o les dues lleis de la desconexió. La del Referèndum, segur, la de la Transitorietat és possible que també. En les hores prèvies a

aquesta votació transcendental, el President Puigdemont ha demanat tranquil·litat. I somriure, afegiria jo, seguint la cançó. Perquè no aconseguiran entabanar-nos amb les seves intoxicacions mediàtiques, amb els seus atacs per tots els canals possibles. No caurem en el seu parany. La seva desesperació, els seus estirabots, són la demostració més feaent de la nostra victòria.

En aquest context, però, en l'hipotètic cas que els espanyols volguessin acabar amb la voluntat democràtica del poble català, és més que evident que disposem d'una pòlissa d'assegurança de la qual, des de Reagrupament sempre n'hem fet bandera: la **declaració unilateral d'independència** (DUI). Certament, hauríem preferit utilitzar-la com a primer recurs, un cop constatada que hi havia una majoria parlamentària independentista, fet que ja s'hauria pogut fer fa molts mesos. Però vam acceptar que com més suport a la Independència, més sòlids i fermes seran els fonaments del nou estat, de la nova república. Vam acceptar la via del referèndum, fins i tot el pactat amb l'estat espanyol... Però ara ja som al cap del carrer, ni pactat, ni romanços. Ara ja no hi ha excuses.

Si el Govern espanyol vol impedir fàcticament el referèndum, no hi ha més resposta que una solemne i contundent Declaració Unilateral d'Independència, entre d'altres raons perquè serà impossible cap altre recurs.

Presidents Puigdemont i Forcadell, sempre estarem al vostre costat i a les vostres ordres, i segur que estarem a l'alçada de les circumstàncies. Per això ens tindreu, allà on ens necessiteu, amb un somriure, per la Independència!

Josep Sort
President de Reagrupament

Sumari

Alea iacta est
per Xavier Minguet

PÀGINA 2

La ciutat viva (2)
per Josep-Ramon Soldevila

PÀGINA 3

L'impossible projecte comú
per Teresa Casals

PÀGINA 4

624 anys llum
per Daniel Roig

PÀGINA 5

Heribert Barrera, 100 anys
per M. Carmen Carmona, presidenta de l'Associació d'Amics d'Heribert Barrera

PÀGINA 6

Pudor de CNI
per Albert Aragonès

PÀGINA 7

L més...

La secció habitual de llibres de Pere Torra

Alea iacta est

Les meves primeres paraules les vull dedicar a les víctimes dels atemptats de Barcelona i Cambrils, les quals tinc molt presents en el fons del meu cor. Sempre he pensat que a nosaltres també ens podia arribar aquest moment i ha arribat i, així i tot, m'ha sorprès de forma colpidora. Hi ha moltes maneres de fer el mal, però aquesta, ja sigui pel tipus, per la forma o per l'execució, ha estat especialment cruel. A vosaltres, les víctimes mortals, us dic que sempre estareu presents en la nostra memòria, i als familiars i als amics us desitjo que tingueu el màxim consol possible, si és que hi pot haver consol per a tanta frustració.

No puc ni vull deixar passar l'aprofitament tan menyspreable dels atemptats per part d'alguns mitjans unionistes: *"La CIA avanzó hace dos meses a los Mossos que la Rambla era objetivo del yihadismo"*. *"Celebrem que Rajoy hagi decidit d'encapçalar, juntament amb la delegació del govern a Catalunya, la supervisió de les operacions de resposta a l'atac... Un atac com aquest ha de ser un toc d'atenció que retorni a la realitat les forces polítiques catalanes"*. *"Catalunya era l'autonomia en què la comunitat islàmica presenta més símptomes de fonamentalisme. Això hauria de fer reflexionar les autoritats catalanes sobre una política d'acollida en què de vegades els interessos electoralistes, vinculats a l'independentisme, han passat davant de la seguretat nacional"*. *"Avui no podem oblidar com el nacionalisme ha anat alimentant una veritable bomba en afavorir l'arribada d'immigrants de països musulmans en detriment dels de països hispanoparlants, com a part de l'estratègia de ruptura d'Espanya"*. *"Els Mossos van rebre l'alerta d'atemptat de la CIA el 25 de maig"*. Bé, aquests són alguns exemples entre molts. Em pregunto quants ciutadans pensaran que hi pot haver conciliació, o pacte, o que pensin que encara no s'ha creuat la línia vermella? I tant que s'ha creuat, ja fa força temps. Recordeu, només tenim benzina per al viatge d'anada. *"Alea iacta est"*.

Nosaltres a lo nostre, que no és altre que guanyar el referèndum de l'1-O i, en la meua manera de veure les coses, tenim dues feines importants a fer: La primera, incrementar la participació perquè no s'escapi cap vot. Millor pel "Sí", però, si no pot ser, per l'abstenció. I si tampoc pot

ser, doncs pel "NO". És a dir, hem de dedicar bona part de la campanya a incrementar la participació. És més important canviar el convenciment dels que es quedarien a casa que intentar canviar el vot cap al "Sí". Com més alta serà la participació, més reconeixement internacional.

I la segona, no pot ser altra que acabar de convèncer els pocs indecisos que queden. Hem de fer un esforç per difondre la informació dels beneficis d'una Catalunya lliure, sobretot incidint en la dualitat economia-benestar. Podem començar explicant que la independència elimina el dèficit fiscal, per tant, provoca: més ocupació, menys atur, més competència empresarial per fer contractacions, millors condicions de treball, millors salaris, més i millor recaptació a la seguretat social, millors pensions, més consum, més activitat comercial, millor superàvit, més reducció del deute, més inversió, menys impostos i més PIB, que torna a generar més ocupació.

Els pronòstics de futur per a una Catalunya independent no poden ser millors. Pel que fa al CCN, pronostica que, dels 5 als 10 anys amb les eines d'un estat assolides i amb la gestió de tots els nostres recursos, Catalunya esdevindrà el pol econòmic principal del sud d'Europa i actuarà de tractor per dinamitzar l'economia de la resta de la península i del sud de França. A més recaptació d'impostos més i millors infraestructures i més expansió de les empreses catalanes. Més impressionant encara quan parlem d'un país amb plena ocupació i un salari mínim interprofessional al

voltant dels 1.200 euros els primers 5 anys i fins als 1.500 després, en línia amb els països capdavanters a Europa, que reduirà les desigualtats entre rics i pobres i eradicarà pràcticament la pobresa.

I tot aquest progrés (CCN Catalunya: Estat 4.0) arribarà a tot el país sencer. No es concentrarà exclusivament a Barcelona i l'àrea metropolitana. El corredor del Mediterrani, els ports i aeroports, les autovies i els trens que interconnectaran les nostres ciutats faran que la riquesa del país arribi a tots els racons de Catalunya.

És qüestió d'informar objectivament a tothom. Però és imprescindible un esforç especial per als empleats amb contractes escombraria, als pensionistes que no arriben a final de mes, a tots els que sobreviuen precàriament. Aquesta part del poble, gens menyspreable en nombre, seria molt important que poguessin ser informats, sense pors ni prejudicis, dels avantatges de votar "Sí".

És un orgull poder viure i gaudir d'aquest moment. Tenim la sort de ser una generació que pot participar activament en el procés. No estem ni estarem sols, amb nosaltres viuen tots els que ens van precedir; tots els que van lluitar per la llibertat del nostre poble són aquí, entre nosaltres. Honorem també la seva memòria.

Xavier Minguet

La ciutat viva (2)

Les ciutats del món estan habitades bàsicament per ciutadanes i ciutadans. És a dir: per persones, per éssers humans. I tots els ciutadans conviuen o... haurien de conviure amb condicions. Que aquesta convivència sigui sempre en harmonia... ja no és tan habitual. I les administracions, començant per les locals, són les responsables de vetllar per tal que aquesta cohabitació sigui al més plaible possible. Quan aquesta coexistència passa per moments baixos és quan els conflictes entre veïnes i veïns poden sorgir amb més força.

Els conflictes s'han d'intentar evitar abans que germinin les llavors que els engendren. I malgrat que, a la nostra societat, els ciutadans coexisteixen pacíficament, el que hem de pretendre és una veritable convivència de tots ells, és a dir, una relació d'igual a igual entre els diferents ciutadans.

A l'Ajuntament de Vic, la majoria de regidories (la de Joves, Esport, Benestar i Família, Educació, Habitatge, Ciutadania, Participació, Igualtat, Convivència i Seguretat, Econòmica i Cooperació... i potser me'n deixo alguna) fan activitats, ideen programes o fan actuacions per tal que tots els veïns es puguin sentir més o menys complaguts. Per citar-ne algunes, de les activitats i dels programes que portem a terme durant aquests anys, us en faig una relació:

- "Tardes d'estiu al carrer i projecte Champions": durant aquest període, es preparen activitats per a infants i adolescents, sobretot relacionades amb els esports i els jocs. A diferents espais de la ciutat, les tardes prenen una dimensió de lleure per a tothom.
- "Estiu XL": Una proposta municipal de lleure per a infants i adolescents, amb suport econòmic per a qui ho necessita i amb la col·laboració d'entitats de la ciutat.
- La figura de les "monitores de carrer", que durant tot l'estiu i fins als inicis de curs vetllen les tardes d'estiu promovent dinàmiques d'autogestió dels infants i els joves i vetllen per a una convivència pacífica dels diferents usuaris dels espais públics.
- La inauguració d'espais "Street Work Out", on els joves poden fer esport al carrer i en unes zones de descans que han dissenyat i construït ells mateixos.

- Festes puntuals d'un dia, com la "Festa Holi", on els nens i els joves acaben tenyits de colors cridaners (totalment dissolubles... diuen). O la festa de la primavera per a la gent gran (on assisteixen cada any uns 500 avis). I la festa de les famílies, dedicada a reconèixer aquesta unitat de convivència cada vegada més complexa.
- La redacció, participada pels mateixos joves, d'un Pla Local de Joventut.
- Un consell de joves actiu amb capacitat per decidir on es destinen els diners de la carta d'ajuts.
- La contractació, al mateix Ajuntament, de Joves de Garantia Juvenil, on aprenen un ofici, fan les pràctiques i, sovint, se'ls proporciona una sortida laboral.
- "Vic Ciutat Cuidadora": viure amb sentit, dignitat i suport al final de la vida.
- Activitats més solidàries, com els ajuts als menjadors escolars, la mesa de valoració de situacions d'emergència en pobresa, el Rebost Solidari de Vic.
- Les Escoles Bressol Municipals, que disposen d'un sistema de tarificació variable segons les rendes que, per cert, tenen molta anomenada.
- La Taula d'Habitatge, que regula els ajuts dels interessants.
- El suport a les entitats i col·lectivitats sense ànim de lucre. També fem una festa a l'any dedicada exclusivament a elles: "La Mostra d'Entitats i Músiques de Vic".
- La col·laboració constant amb les Associacions de Veïns, que són un punt d'informació viu i actual sobre les necessitats i les inquietuds dels ciutadans.
- El Consell de Convivència i Seguretat de Vic, on els diferents agents implicats debaten sobre els afers relacionats amb el dia a dia dels veïns i proposen solucions.
- Els Serveis de Mediació, que ajuden a resoldre els conflictes entre veïns d'una forma més simple i amigable.
- Els 6 Centres Cívics de la ciutat, que confeccionen semestralment un seguit d'activitats, conferències, xerrades i cursos a l'abast de tots els veïns.
- Un extens repertori de pàgines web municipals, on s'intenta informar de tot el que pugui interessar el ciutadà, des de la Bústia Ciutadana al portal electrònic "Veïnat +", on les

vigatanes i vigatans poden explicar experiències personals positives que han viscut gràcies als seus veïns.

- L'Oficina d'Atenció Ciutadana (on, en general, es poden realitzar tots els tràmits burocràtics) i l'Oficina Municipal d'Acollida, on es poden dirigir els nouvinguts per iniciar el seu sojorn a la ciutat.
- El projecte ICI, un conveni promogut amb l'Obra Social "La Caixa", en què treballem conjuntament amb associacions del tercer sector, en un Pla d'Intervenció Comunitari Intercultural per a la cohesió social dels barris.
- El Servei Local d'Ocupació, que cada any incorpora molts vilatans al món laboral.
- L'Espai VIT, que guia els treballadors en els seus plans de formació i les noves empreses, i els nous emprenedors a iniciar la seva experiència professional.
- Uns agents cívics que vetllen per al compliment d'unes ordenances que permetin el bon conviure i una policia de proximitat.
- Aposta per una cultura a l'aire lliure com "Art de Pas", per a tots i per a tothom.
- Aposta per places cada vegada més equipades i millorades (sorreres, bancs etc.) per generar espais de convivència agradables.

Em sap greu ser tan extens, però és que la realitat és aquesta. Tot aquest reguitzell d'activitats i programes és totalment actual, i no hi he inclòs tot el que tenia al pap, però bé...

El problema més greu que ens trobem als ajuntaments és que, malgrat les ganes i la dedicació que tots hi posem (càrrecs, funcionaris i treballadors diferents), malgrat la multitud de programes i activitats que posem a la disposició de la ciutadans... ens falten recursos, molts recursos. Les lleis actuals limiten enormement els nostres pressupostos i la possibilitat de posar-hi més mans a treballar. Crec que aquesta situació s'hauria de revisar, i més, hauria de ser una de les primeres coses que s'haurien de modificar amb el nou Estat que estem a punt de viure.

Josep Ramon Soldevila

L'impossible projecte comú

Quan falta menys d'un mes per a la celebració del referèndum podem afirmar que Catalunya i la resta d'Espanya no poden participar d'un projecte comú. Hem arribat fins aquí, participant d'un mateix estat, perquè no hem tingut més remei, però és impossible compartir objectius quan l'estat al qual pertanyes és capaç d'actuar com ho fa l'estat espanyol amb el govern del PP i amb el govern dels socialistes. Potser algunes vegades varien una mica les formes però en el fons Catalunya i els seus ciutadans indòmits són, per a ells, personalitats que s'han de doblegar de grat o per força.

I per què no podem compartir projecte? Perquè partim d'una situació de desigualtat. El projecte d'Espanya és egocèntric i tot allò que ells ni entenen i ni tenen cap interès per entendre-ho, els és aliè. I el que és pitjor. Volen imposar la seva visió del món, arreu. Posem un exemple. Les curses de braus. El Parlament de Catalunya decideix democràticament, prohibir els toros al territori català. No van imposar que les curses es prohibissin a tot l'estat. Si a fora de Catalunya l'espectacle de la tortura dels animals els excita positivament, doncs que hi vagin. No tothom supera les diferents etapes de la civilització al mateix temps. Però no n'hi ha prou, no en tenen prou. El que convé als espanyols ha de

convenir a la resta de l'estat. Ha de quedar ben clar qui mana.

Després del què estem vivint, després del clavegueram que ho empastifa tot, no ens parlin de l'estat de les autonomies com el sùmmum de la descentralització, facin el favor, que ja som grandets. Vostès senyors del PP i del PSOE volen que ens empassem que canviaran la sagrada constitució espanyola per donar més drets als catalans? Doncs no perdin el temps. No ens ho empassem. Vostès, tots vostès, acompanyats dels fervents unionistes militants de Ciutadans, aspiren a un estat més centralista i més autoritari que la França del rei Sol.

I tot això ho sabem perfectament. Per això

volem votar Sí el proper dia 1 d'octubre. Volem formar part d'un estat que sentim que ens representa de debò. Que tingui com a objectiu el benestar de tots els ciutadans de Catalunya, que respecti la seva llengua, els seus valors. Que exerceixi la solidaritat, però no l'espoli, que amb les seves actuacions en tots els àmbits ens faci créixer encara més com a país. Per això volem votar i volem que guanyi el Sí. Sabem que no ens ho posaran fàcil. Som conscients de la força de l'estat espanyol, però quan no es pot compartir un projecte el que cal és fer-ne un de propi. Tots hi sortirem guanyant.

Teresa Casals

624 anys llum

El passat 9 de juny de 2017 passarà a la història. Per fi tenim data i pregunta per al referèndum. Amb una pregunta clara i concisa, que fins i tot va més enllà del que es podia esperar, ja que marca un camí inequívoc cap a un estat independent basat en la república. Aquella que tants cops ha estat negada al poble de Catalunya, foragitada per mitjà de les armes, com si fos el pitjor dels mals, per les elits polítiques i econòmiques d'aquesta Espanya rànica de la qual no perden mai el control.

La pregunta és clara i la determinació és total. El govern català, amb les forces polítiques compromeses amb el país i les entitats de la societat civil, autèntics catalitzadors d'aquesta revolució democràtica, fan passes mesurades però fermes cap a la consecució de la nostra transició. La nostra, la de debò. Aquesta que ens obrirà el camí cap a la maduresa com a societat i ens permetrà desenvolupar amb plenitud un país que s'ho val. Serà una república, catalana, laica, europea, progressista... com nosaltres decidim que sigui.

I els catalans la volem. Que ens tregui la condició de súbdits imposada en un procés d'una transició política maldestra, un pas de dictadura a monarquia anacrònica, orquestrada sota la batuta d'una casta tardofranquista que és

qui segueix movent els fils d'aquest cementiri de nacions.

I mentre a Catalunya continuem sense aturador aquest procés engrescador de construcció nacional, que aglutina múltiples sectors de la societat, amb diverses sensibilitats que lluiten per superar-se davant la magnitud de l'empresa, a 624 quilometres, el parlament espanyol debat una moció de censura contra el govern del partit popular.

Una moció de censura àmpliament justificada, organitzada en un dels períodes més foscos de la història recent de la política espanyola, on el partit al govern és poc més que una organització del crim organitzat amb una xarxa de corrupció tan extensa i a tan alt nivell que fa bona l'expressió "no n'hi ha un pam de net". Hi ha municció per a un debat sense fi: casos oberts de tràfic d'influències i suborns, finançament il·legal del partit, portes giratòries...

Però la moció de censura

neix morta, per la mateixa raó que no hi ha cap diàleg possible en la qüestió catalana, i és que l'autèntic poder, el poder econòmic emmirallat en l'IBEX35, que té lligats de peus i mans partits polítics, mitjans de comunicació, entitats empresarials i tot aquell focus d'opinió amb un cert pes. Aquest poder participa d'aquest sistema corrupte instaurat i sostingut. Només així s'entén que el líder de l'oposició, defenestrat i ressorgit de les cendres, ara no es rebel·li contra aquest govern, sustentat en la crisi de lideratge del seu propi partit.

I els catalans ens ho mirem des de la barrera, sense participar-hi políticament. I em sembla molt correcte que sigui així, ja que no va amb nosaltres. La desconexió és un fet. Tal vegada sembla que passi a 624 anys llum.

Daniel Roig

Heribert Barrera, 100 anys

Avui el nostre amic Heribert Barrera hauria complert 100 anys. No ha tingut ni té el reconeixement del centenari del seu naixement com han tingut altres. Creiem que la seva trajectòria política, científica i humana s'ho mereixia com a referent que ha estat a la Història de Catalunya. Home de fortes conviccions, honest, íntegre i sovint mal interpretat i rebutjat per dir el que pensava en tot moment va ser visionari d'una Catalunya Independent que sembla propera. El seu llegat polític, vigent al dia d'avui, va ser compartit pels qui, amb honor, vàrem ser els seus amics tant en els moments fàcils com en els difícils.

Recordem, pel seu oblit, les intervencions que va fer en la sessió del 4 de juliol de 1978 com a diputat al "Congreso de los Diputados" de l'estat espanyol, en el

debat del "Dictamen del proyecto de Constitución", en el qual es van rebutjar les esmenes que va presentar sobre la ponència, així com la proposta de referèndum sobre monarquia o república, i que avui es poden considerar part dels fonaments del procés independentista.

Ressenyem algunes de les seves afirmacions essencialment actuals: amb referència a la Comissió Constitucional i Ponència va manifestar "...las directrices que desde cumbres misteriosas parece que llegaban a los comisionados...", "...El método de las discusiones clandestinas... me parece lamentable... para la puesta en marcha de la democracia", "... que los métodos dictatoriales... se mantienen vigentes", "Yo proclamo desde esta tribuna que Catalunya tiene derecho a la autodeterminación. Si este derecho no se nos reconoce... no cesaremos de reivindicarlo", "Para nosotros, ser españoles no significa pertenecer a una

nación española, si es que existe. Nuestra nación es solo Catalunya y no podemos tener otra."

Per aquests motius i d'altres de profunda inexistència de Catalunya per part de la classe política d'aleshores, estava orgullós de haver votat NO a la "Constitución Española". No jugava a estratègies polítiques, no acceptava condicions estèrils, com tampoc persecucions ideològiques en nom de la "unidad de España", vingueren de les dretes o de les esquerres. El seu "per damunt de tot Catalunya" suposava deixar a banda personalismes i egoismes de partit i actuar amb total fermesa davant l'estimació natural i racional de la nostra Nació Catalana.

Enyorem el seu mestratge polític i humà i continuarem recordant el seu llegat i lluitant com ell per dur-lo a terme.

Pudor de CNI

Després dels atemptats del passat 17 d'agost a Barcelona i Cambrils, amb la fantàstica reacció per part de la Generalitat i del cos dels Mossos d'Esquadra, em balla pel cap qui pot estar al darrera de tot això.

És clar que la figura de l'imam de Ripoll és clau. Ell va ser qui va utilitzar els nois, rentant-los el cervell. En un temps rècord. Aquest imam ja estava fitxat i inclús estava condemnat per tràfic de drogues. Un jutge de Castelló no el va voler expulsar.

És aquí on, al meu parer, va ser captat pel CNI. La possible expulsió va ser al març del 2015. Després l'imam ja va arribar a Ripoll i va radicalitzar els nois. Massa casualitats.

Si l'arsenal que tenien preparat a Alcanar no hagués explotat i, tal com han dit diverses persones en altres articles, haguessin fet atemptats més bèsties, com a la Sagrada Família, tal com diu el supervivent d'Alcanar, amb centenars de morts en diverses ciutats catalanes, l'Estat no hauria tingut cap excusa per no aplicar el nivell 5 d'alerta antiterrorista i enviar l'exèrcit a patrullar pels carrers de Catalunya —tal com passa a França, que està plena de grups de tres militars patrullant pertot arreu.

Si això hagués passat, el referèndum de l'1 d'octubre no s'hauria pogut fer. I és aquí on em fa sospitar

aquesta pudor de CNI. El problema per a Espanya, si realment aquesta teoria és correcta, és que els ha sortit el tret per la culata. Per dos motius.

Els “només” 16 morts, dit fredament, i la forma barroera i senzilla de perpetrar l'atemptat i la grandíssima gestió per part de la Generalitat, amb un excel·lent president Puigdemont (fins i tot l'Obama el va felicitar), un magistral Quim Forn i un sensacional major Trapero, amb un cos policial com els Mossos i la guàrdia urbana, magnífics.

La reacció tardana del president del govern espanyol i la patètica imatge del “ministro del Interior” fan que Catalunya hagi sortit reforçadíssima després d'aquesta desgràcia.

Un altre tema a part poden ser les declaracions del exministre Margallo dient que pasarien coses grosses a Barcelona la segona quinzena de setembre, cosa que també

alimenta aquesta teoria. Així com també l'alimenta la patètica utilització que els mitjans de comunicació espanyols i dels unionistes catalans han fet de la gestió de l'atemptat.

Totes aquestes variables l'únic que fan és alimentar aquesta teoria, que l'estat espanyol és darrera d'aquests atemptats. No vull semblar paranoic amb aquesta teoria, però la història espanyola m'acompanya i, sobretot, el caràcter típic espanyol de terra cremada. Espero i desitjo que algún dia se sabrà la veritat de tot plegat. Quedem-nos, malgrat tot, amb la gran imatge de país que hem presentat al món amb la gestió dels atemptats. Tot el món ha vist, menys els espanyols, que Catalunya es pot gestionar ella sola i no li cal ningú per fer-ho.

Albert Aragonès

L'Onze de Setembre amb Reagrupament

La Diada del Sí

Com cada any ja tenim a punt tots els actes previstos per l'11 de setembre. Una Diada que esperem que sigui l'última que commemorem i que l'any que ve puguem ja celebrar el dia de la nostra independència.

Aquí teniu els actes previstos:

Diumenge 10 de setembre:

19.00h. Ofrena a la tomba de Rafael Casanova. Església de Sant Baldiri. Pl. de la Constitució, 1. Sant Boi de Llobregat
23.00h. Ofrena floral i parlament al Fossar de les Moreres.

Dilluns 11 de setembre: -

10.00h. Concentració de reagrupats a Rda. Sant Pere, 50
10.30h. Ofrena al

monument de Rafael Casanova

12.00h. Pla de Palau
13.00h. Homenatge al General Moragues
14.00 h. Dinar
16.14 h. Marxa cap al tram 311 (pl. Catalunya, "Tall Britanic"), entre Fontanella i Rda. Sant Pere. Si encara no us heu inscrit ho podeu fer aquí :

Pel que fa al dinar, aquest any hem volgut que sigui una mica especial i des del Graeller Rialler ens couran una fideuà al mateix Pla de Palau i també hi haurà brasa.

El menú consistirà en:
1r plat: Fideuà rossejada de mar

2n plat: Brasa:
Botifarra, xips i allioli

Infantil: salsitxes de pollastre
Postres: Sorbet de Llimona
Infantil: Terrina vainilla i xocolata
Pa, Vi, Cava i Cafè

PREU: 16 Eur. per persona

PREU: 9 Eur INFANTIL (De 5 a 9 anys)

Molt important: per assistir al dinar cal que feu el pagament anticipadament.

Des del càtering ens han demanat que hem de dir exactament les persones inscrites i fer el pagament abans. Per tant, tots els qui vulgueu venir, heu de fer un ingrés amb el concepte: D11S més NOM I COGNOM de les persones que sereu. El dia del dinar hauríeu de portar el comprovant d'ingrés per facilitar la feina. Teniu temps fins el dia 8 de setembre.

El número de compte és el següent:

ES05 2100 3031 8322 0060 4441 (CaixaBank)
INDICAR A L'INGRÉS :D11S NOM I COGNOM
Fins l'onze!!!

www.reagrupament.cat

11 SETEMBRE RCAT ORGANITZA EL
DINAR PEL SÍ
I HOMENATGE AL GRAL. MORAGUES

10 DE SETEMBRE

**23.00 h · OFRENA AL
FOSSAR DE LES MORERES**

11 DE SETEMBRE

**10.00 h · OFRENA AL
MONUMENT RAHEL CASANOVAS
(RDA. SANT PERE, 50)**

**13.00 h · HOMENATGE
AL GENERAL MORAGUES**

**14.00 h · DINAR
POPULAR AL PLA DE PALAU**

**16.14 h · MARXA CAP AL
TRAM 311 (PÇA. CATALUNYA,
"TALL BRITÀNIC")**

Reagrupament

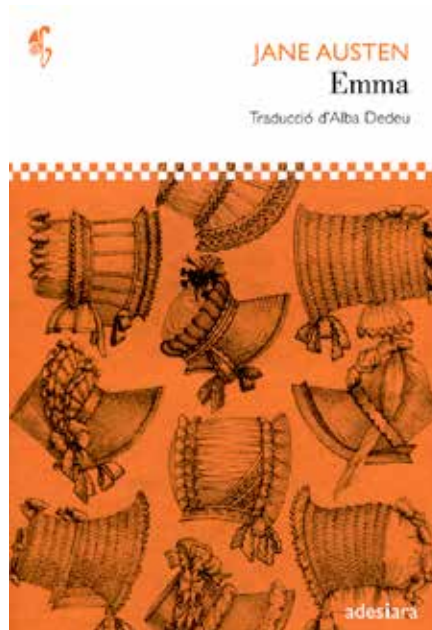
Llegir Austen, dos segles després

Jane Austen. *Emma*. Traducció d'Alba Dedeu, Barcelona: Adesiara, 2014.

Aquest any es commemora el segon centenari de la mort de l'escriptora anglesa Jane Austen, que va desaparèixer el 1817 quan tenia tan sols 42 anys. Pot ser un bon motiu per emprendre la lectura d'alguna de les seves obres (mitja dotzena de novel·les, a part de cartes i alguna altra cosa). Nosaltres, gent del segle XXI, no hem de llegir textos de principis del segle XIX per raons merament històriques, sinó sobretot per accedir a la inspiració creativa que conserven les grans obres clàssiques. És el cas d'Austen, qui de vegades ha estat comparada amb Shakespeare, sense que això resulti hiperbòlic.

Enginy, habilitat narrativa, penetració psicològica, diàlegs finíssims, excel·lent construcció de personatges, humor, ironia, entre altres elements és el que podem trobar en els llibres d'Austen. No estic segur que les adaptacions televisives i cinematogràfiques d'aquests llibres, per ben fetes que siguin, facin justícia al mestratge literari d'Austen. El llenguatge audiovisual imposa unes constriccions que no poden recollir la subtilesa de la prosa literària austeniana. Encara que en coneuguin les pel·lícules, no deixin de llegir els llibres

Els recomano *Emma*, una novel·la bastant extensa, la darrera traduïda en la nostra llengua força recentment a càrrec d'Alba Dedeu, que fa un parell d'anys fou publicada per part de la imprescindible i rigorosa editorial Adesiara. Aquesta novel·la desgrana uns quants episodis de la vida d'Emma Woodhouse, una noia que viu molt confortablement amb el pare —un personatge hipocondríac, les dèries del qual generen situacions de gran hilaritat— en una comunitat rural anglesa. La protagonista està decidida a cercar parelles als altres sense

que pensi a aparellar-se ella mateixa. Emma, una persona de remarcable intel·ligència i molt autosuficient que, fins i tot, pot resultar antipàtica al lector amb afirmacions com la següent:

(...) Un jove granger, sigui a cavall o a peu, és la mena persona que menys pot cridar-me l'atenció. Els grangers independents són precisament la classe de persones amb les quals sento que no puc tenir res a veure. (p. 35)

Cal destacar la relació amb l'important personatge de Harriet Smith, una amiga d'Emma, molt indecisa, que rep els seus consells durant tota la novel·la, si bé, acabarà per triar l'opció no volguda per la seva mentora. De fet, la història de la protagonista és la de successius errors d'algú que no s'adona de si mateix. En canvi, el lector, de forma progressiva, sí que se'n va adonant. Precisament, l'habilitat de la novel·lista consisteix a mostrar-nos tot això per mitjà de l'acció i dels diàlegs entre els personatges, sense revelar-ho de forma expressa. L'obra també es pot llegir, doncs, com una novel·la de formació o de descoberta d'un mateix, ja que al començament de tot d'Emma sabem que "havia

viscut gairebé vint-i-un anys al món amb ben poques coses que l'angoixessin o la irritessin." (p. 5). Durant els 55 capítols del llibre, la protagonista tindrà ocasió d'evolucionar i adquirir, a base de desconcerts i disgustos, l'experiència que no té i que potser no s'adonava que li calia.

Si abans he esmentat la comparació amb Shakespeare, en Austen també localitzem frases de to lapidari amb la capacitat de penetrar en l'ànima humana de les de l'estil que caracteritzen el dramaturg. Per exemple, en parlar de les persones insistentment optimistes:

Perquè, encara que les persones optimistes sempre esperen més bé del que es realitza, no sempre ho paguen amb un desànim proporcional a les seves esperances. Aviat volen per damunt el fracàs actual i comencen a tenir esperances altra vegada. (p. 179).

Passin per alt l'aparent nimietat dels conflictes que es viuen en aquesta petita comunitat, des d'un punt de vista del segle XXI. No cerquin esdeveniments en indrets exòtics i llunyans ni grans aventures o proeses dels personatges (tan sols hi ha una excursió al camp a un indret a poques milles). Curiosament, un autor com Walter Scott, contemporani de l'escriptora, apreciava molt l'obra de Jane Austen. En canvi, mirin de descobrir la intriga i el misteri d'alguns personatges -que també n'hi ha i està molt ben ocult-, assaboreixin l'acurada presentació de les seves interaccions i gaudeixin amb les evolucions d'aquestes quatre o cinc famílies de classe benestant, amb les seves enveges i rivalitats, l'obsessió pels diners o per la salut, les seves grandeses i misèries, les seves dèries i estratègies matrimonials, etc. Hi trobaran el complex batec que caracteritza les relacions humanes de les societats de totes les èpoques com tan sols ho pot mostrar la literatura.